

Venstres ordførere på forskellige fagområder forholder sig til.

De tre eksempler, som jeg nævnte, er alle tre eksempler, hvor enten Venstres eller De Konservatives eller både Venstres og De Konservatives ordførere har meldt lovgivningsforslag ud i en situation, hvor det var det enkleste svar at give til pressen. Vi har jo ikke set det i Folketinget, men det er blot en illustration af, at presset for lovgivning faktisk er der hele tiden, og at man ikke nødvendigvis er særlig god til at stille det spørgsmål, som jeg synes, man skal stille: Er lovgivning den bedste løsningsmulighed?

Så fik jeg ikke i al vores diskussion om tallene et svar på noget, der er ganske vigtigt, og det er spørgsmålet om, at når nogle siger, at et lovforslag giver anledning til en lettelse på 1.600 timer, og andre, at det giver anledning til en byrde på 6.500 timer, hvordan lægger man så sådan et tal til andre tal? Hvad er det for et tal, vi skal bruge?

Før jeg kan få svaret, har jeg ingen som helst mulighed for at forholde mig sagligt til ønsket om at få udregnet et tal. Jeg kan udregne et tal i den ene ende og et i den anden ende, og det kan være tal, der faktisk ikke er relevante med hensyn til de samlede forventninger. Men begge tallene kan være en angivelse af en tendens, og det er den tendens, vi skal have vendt.

Det kan vi gøre, hvis vi i fællesskab – virksomheder, Folketing og regering – arbejder på konkret at afskaffe, ændre eller mindske de administrative byrder, og det gør man ikke ved at fremkomme med sådan nogle bureaukratiformslag, som der faktisk er tale om i dag. Det gør man ved at behandle konstruktive og saglige forslag, som man også tager konsekvenserne af, og ikke kun i de overordnede overskrifter.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 35:

Forslag til folketingsbeslutning om fuld omkostningsdækning af udgifter til sagkyndig bistand i skattesager ved skatteankenævnen, Landsskatteretten, landsret og Højesteret.

Af Flemming Hansen (KF) og Mariann Fischer Boel (V) m.fl.
(Fremsat 3/11 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Repræsentanter for Venstre og De Konservative har fremsat det beslutningsforslag, vi her skal behandle.

Forslaget går ud på at opfordre regeringen til at fremsætte lovforslag om omkostningsdækning med op til 100 pct. af rimelige udgifter til sagkyndig bistand i skattesager, når skatteyderen får helt eller delvis medhold.

Forslaget er tænkt som en overbygning på den gældende ordning med delvis omkostningsdækning, uanset om skatteyderen år medhold eller ej.

Den gældende ordning får således karakter af en basisordning, hvis forslaget gennemføres.

Efter bemærkningerne skal den myndighed eller domstol, der giver helt eller delvis medhold, dels afgøre, om de afholdte sagsomkostninger er rimelige, dels med hvilken procent ud over basisdækningen der skal gives omkostningsdækning.

Der er tale om et spørgsmål, vi i de sidste mange år har debatteret gang på gang her i Folketinget. De nugældende regler og principper for omkostningsdækning i Landsskatteretten blev fremsat for Folketinget af daværende skatteminister Anders Fogh Rasmussen i oktober 1992. Forslaget nåede ikke længere i den næste skatteministers, Peter Brixtoftes, korte regeringstid, og det blev først vedtaget af Folketinget den 20. april 1993, efter at jeg var blevet skatteminister. Vi er således mange, der har både ansvar for og aktier i de eksisterende regler, og senere er skatteankenævnene kommet med under omkostningsdækningen ved en lovændring i 1997.

Nu tager vi så debatten endnu en gang, ikke mindst foranlediget af en konkret sag, hvor en